

Történetek a Fallen-sorozathoz

*Az igaz szerelem
soha nem mond
istenhozzádot.*

FALLEN
IN
LOVE
szerelemben

finep
selection

LAUREN KATE

LAUREN KATE

FALLEN

IN

LOVE

s z e r e l e m b e n

Történetek a Fallen-sorozathoz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

OLVASÓIMNAK,
KIK A SZERETET MEGANNYI
OLDALÁT MUTATTÁK MEG NEKEM

Mily röpké az élet, művét mily soká tart elsajátítani, a vállalkozás oly nehéz, a győzelem csalóka, s a szédítő kábulatból mily gyors az ébredés – ez a szerelem, mely csodás tetteivel oly mélyen rengeti meg élttem, alig tudom, eszmélek-e vagy álmodom.

*

– Geoffrey Chaucer: *A madarak törvényszéke*
Gerard NeCastro fordítása alapján szabadon

VÁRATLAN SZERELEM

SHELBY ÉS MILES VALENTIN-NAPJA

EGY

KETTEN AZ ÚTON

SHELBY ÉS MILES NEVETGÉLVE LÉPETT KI a Derengőből. Amikor előbukkantak, a Derengő sötét nyúlványai még csápokként csimpaszkodtak Miles kék Dodgers baseballsapkájának szemellenzőjébe és Shelby összekócolódott lófarkába.

Bár Shelby olyan elcsigázottnak érezte magát, mintha gyors egymásutánban vagy négy Vinyasa jógaórát izzadt volna végig, legalább ismét szilárd talajt érezhettek a lábuk alatt – méghozzá a jelenben. Otthon. *Végre otthon!*

A levegő hűvös, az ég szürke, de azért tiszta volt. Miles a testével óvta Shelbyt, széles vállával feltartóztatva a felélenkülő szelet, mely bele-belekapott fehér pólójába, amit azóta viselt, hogy hálaadásakor elhagyták Luce-ék udvarát...

Évezredekkel ezelőtt.

– Komolyan beszéltek! – mondta éppen Shelby, amikor kiléptek a Derengőből. – Miért olyan baromira nehéz elhinned, hogy

számomra most a szájfény a legéletbevágóbb? – futtatta végig az ujját kicserepesedett ajkán, majd enyhén túlozva szörnyülködni kezdett: – Olyan, mint a smirgli!

– Te bolond vagy! – horkant fel Miles, de a tekintetével követte, ahogy Shelby lendületesen végighúzza az ujját az alsó ajkán. – *A szájfény* hiányzott a legjobban a Derengőkben?

– Meg az internetes sorozataim! – felelte Shelby egy halom szürke, lehullott levélen átgázolva. – És persze a napimádó szertartásaim a tengerparton...

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg egyik Derengőből a másikba ugrándoztak: a Bastille-beli cellából indulva, ahol rábukkantak arra a kísértetszerű rabra, aki még a nevét sem volt hajlandó elárulni; aztán a véres kínai csatátérre, ahol egy megveszekedett lelket sem ismertek; majd onnan is tovább; legutóbb pedig Jeruzsálembe, ahol végre találkoztak a Luce után kajtató Daniellel. Csak-hogy Daniel nem egészen önmaga volt. Szó szerint önmaga egyik szörnyűséges múltbéli változatával egyesült. És képtelen volt tőle szabadulni.

Shelby szeme előtt még mindig ott lebegett Miles és Daniel hadakozása a csillagnyilakkal, az, ahogy Daniel két teste, a múltbéli és a jelenlegi egy erősebb mozdulatra szétszakadt, miután Miles végighúzta a nyilat az angyal mellkasán.

Hátborzongató dolgok történtek a Derengők belsejében. Shelby örült, hogy mindez véget ért. Már csak annyi teendőjük volt, hogy ne tévedjenek el az előttük elterülő erdőben, a kollégiumi szobájuk felé vezető úton. Shelby arrafelé nézett, amerre nyugatot sejtette. Milest az erdő számukra ismeretlen, nem túl barátságos része felé vezette.

– A Shoreline-nak errefelé kell lennie!

Keserédes volt a hazatérés.

Határozott céllal léptek a Derengőbe Milesszal, még Luce szüleinek hátsó udvarában. Akkor ugrottak bele, amikor Luce eltűnt, méghozzá azért, hogy hazahozzák, mert, mint Miles megjegyezte: a derengőzést nem szabad félvállról venni. Meg persze meg akartak bizonyosodni arról, hogy valóban nem történt baja. Akármit jelentett is Luce a felette marakodó angyalok és démonok számára, Shelbyt és Milest ez nem érdekelte. Luce a barátjuk volt.

Ám bármilyen elszántan keresték, nem találták. Shelbyt ez szinte megőrjítette. Egyik bizzarr helyszínről mentek a másikra, mégsem akadtak Luce nyomára. Nemegetszer kapott össze Milesszal azon, hogy melyik irányba induljanak, és hogyan jussanak el a céljukhoz, pedig Shelby utált Milesszal veszekedni. Olyan volt, mintha egy kis tacsóval vitatkozna. Persze, igazság szerint, egyikük sem volt tisztában vele, mit is kellene tenniük.

Jeruzsálemben viszont végre történt valami jó is: ez egyszer tulajdonképpen mindhárman – Shelby, Miles és Daniel is – egészen jól kijöttek egymással. És aztán Daniel áldásával (lenne olyan, aki ezt inkább parancsnak nevezné) Shelby és Miles végre hazaindulhatott. Shelby egyfelől persze aggódott, amiért Luce-t magára hagyják, másrészt viszont – lényének az a része, amelyik megbízott Danielben – azután sóvárgott, hogy újra ott legyen, ahová tartozik. A saját helyén és évszázadában.

Úgy érezte, már nagyon régóta úton vannak, bár azt nem tudhatta, hogyan múlik az idő a Derengők belsejében. Shelby nyugtalanul azon tűnődött, vajon arra térnek-e vissza, hogy csak pár másodperce távoztak, vagy *évek* teltek el időközben?

– Amint visszaérünk a Shoreline-ba – kezdte Miles –, veszek egy hosszú, forró fürdőt!

– Jó döntés! – ragadta meg Shelby a vastag, szőke copfját, és beleszagolt: – Én is kimosom a derengőbúzt a hajamból! Már, ha ez egyáltalán lehetséges.

– Tudod, mit? – hajolt felé Miles lejjebb eresztve a hangját, bár rajtuk kívül egy teremtet lélek sem járt arra. Furcsállta, hogy a Derengő ilyen messzire vetette őket a suli területétől. – Ma éjjel beosonhatnánk a nagy étkezőbe, és megfújhatnánk néhányat abból a ropogós kekszből...

– A vajasból? Abból a finomból? – Shelby szeme elkerekedett. Újabb zseniális ötlet Milestől! Jó volt a fiút maga mellett tudni. – Apám, hogy nekem hogy hiányzott ez a Shoreline! Jó újra itt lenni.

Átvágtak egy fasoron, ami mögött egy rét tárult a szemük elé. Shelby egyszeriben ráeszmélt: azért nem látja a Shoreline jól ismert épületeit, mert nincsenek is ott!

Schol sem voltak.

Megtorpant és végignézett az őket körülölelő domboldalon. A fák ágait hó fedte, és Shelby hirtelen rájött, hogy azok egyáltalán *nem* kaliforniai vörösfenyők. Az előttük húzódó, hólétől latyakos földút pedig határozottan nem a Csendes-óceán partján végighúzódó főútvonal. Az út több kilométeren át kanyargott a domboldalon lefelé egy masszív, fekete kőfallal védett, meglepően ódon kinézetű város felé.

Shelbyt a látvány azokra a régi, kifakult falikárpitokra emlékeztette, amelyeken egyszarvúak hancúroznak középkori városokkal a háttérben. Erre a tárlatra annak idején az anyjának valami régi pasija cipelte el a Getty Múzeumba.

– Azt hittem, otthon vagyunk! – kiáltott fel Shelby, valahol az ugatás és a nyüsztítés közé eső hangon.

Hol is vannak tulajdonképpen? Hirtelen megállt a földút mellett, és felmérte az előtte elterülő elhagyatott sártengert. Seholy teremtett lélek. Rémisztő.

– Én is azt hittem! – cibálta meg a sapkáját rosszkedvűen Miles. – De... nem úgy tűnik, mintha a Shoreline-ba érkeztünk volna vissza.

– Nem *úgy tűnik*? Nézd már ezt a száralmas kis utat! Meg azt az erődszerű izét odalent! – hadarta Shelby. – Azok a mozgó kis pontok meg *lovagok* lennének? Hacsak nem valamiféle vidámparkba csöppentünk, szerintem a rémséges középkorban ragadtunk! – A szája elé kapta a kezét. – Jobb, ha vigyázunk, hogy el ne kapjuk a dögvészt! Mellesleg, kinek a Derengőjét is nyitottad meg Jeruzsálemben?

– Nem is tudom. Én csak...

– Soha az életben nem jutunk haza!

– Dehogynem, Shel! Olvastam erről is... azt hiszem. Úgy jutottunk vissza az időben, hogy hol az egyik, hol a másik angyal Derengőjén át ugrabugráltunk, vagyis talán hazakeverednünk is ilyen módon kellene.

– Nos, akkor meg mire vársz? Nyiss ki egy újabbat!

– Ez nem úgy működik! – húzta a szemébe a baseballsapkáját még jobban Miles. Shelby már alig látta az arcát. – Szerintem találunk kell egy angyalt, és kölcsönvenni egy másik árnyékot...

– Ezt úgy mondd, mintha csak egy hálózást akarnál kikölcsönözni kempingezéshez!

– Figyelj! Ha olyan árnyékot találunk, ami átvétel addig a századig, ahol valójában élünk, hazajuthatunk!

– És *azt* hogy csináljuk?

Miles megcsóválta a fejét.

– Azt hiszem, ugyanezt tettem, amikor Daniellel Jeruzsálemben voltunk.

– Félek! – Shelby reszketve fonta keresztbe a karját a metsző szélben. – Csináld már *valamit!*

– Nem megy csak úgy. Főleg, ha itt ordítasz velem.

– Miles! – Shelby egész testében megmerevedett.

Mi lehet ez a morajlás mögöttük? Az úton közeledett valami.

– *Mi* van?

Egy lovas kocsi zötyögött feléjük. Egyre közelebről hallották a paták dobogását. Bárki is hajtotta a kocsit, másodperceken belül átkel a dombon, és meglátja őket.

– Bújjunk el! – kiáltotta Shelby.

A kanyargós úton egy tagbaszakadt férfi sziluettje rajzolódott ki, aki két barna-fehér foltos ló kantárját fogta. Shelby megragadta Milest a gallérjánál fogva. A fiú idegesen babrálta a sapkáját, és amikor Shelby egy vastag törzsű tölgyfa mögé rántotta, az élénk kék fejfedő lerepült a fejéről. Shelby figyelte, ahogy a sapka, amely éveken át Miles ruházatának állandó részét képezte, kék szajkóként vitorlázik a levegőben, aztán hullni kezd, és végül egyenesen az út kellős közepén lévő széles, piszkosbarna pocsolyában landol.

– A sapkám! – suttogta Miles.

Szoroson egymáshoz bújtak, hátukkal a durva kérgű tölgynek támaszkodva. Shelby a fiúra pillantott, és elámult, hogy most végre teljes egészében meglátta Miles arcát. Mintha felnagyították volna a szemeit. A haja kócos volt, de különben jóképűnek látszott... egy teljességgel idegen srác benyomását keltette. Miles zavartan igazgatta a sapka által lenyomott haját.

Shelby megköszöri a torkát, és egyúttal rendbe szedte a gondolatait.

– Majd felvesszük, ha a kocsi elhajtott mellettünk. Csak bújjunk el, amíg ez a fickó eltűnik!

A nyakán érezte Miles meleg leheletét, a fiú kiugró csípőcsontja az oldalának feszült. Hogy lehet Miles ennyire sovány? Annyit eszik, mint egy ló, mégis zörögnek a csontjai! Legalábbis, Shelby anyja ezt mondaná, ha találkoznának... ami persze soha nem fog bekövetkezni, ha Miles nem talál olyan Derengőt, ami visszarepíti őket a jelenbe!

Miles fészkelődött, egyre csak a nyakát nyújtogatta, hogy ne vessítse szem elől a sapkát.

– Maradj már nyugton! – mondta neki Shelby. – A fickó lehet valami barbár is!

Miles magasba emelte a mutatóujját, és fülelni kezdett.

– Hallgasd csak! *Énekel!*

Egy talpalatnyi hókupac csikordult meg Shelby cipője alatt, ahogy ő is kikémlelt a fa mögül, hogy jobban lássa a feléjük tartó járművet. Pirosposzsgás arcú férfi hajtotta, koszos nyakú ingben, egy minden kétséget kizáróan kézzel varrott, ódivatú nadrágban és roppant nagy szőrmellényben, amit a derekán bőrvövel húzott össze. Apró, kék nemezsapkája nevetséges kis pöttynek tűnt széles, kopasz fején.

Kedélyes dalocskát óbégatott, amolyan rekedtes hangzású, kocsmai nótát... és elég rendezesen beleadott mindent! Harsogó danolásához a lópaták dobogása szolgáltatta a ritmust.

– *Én elmentem a vásárba egy lányért, egy csinosért, jó bögyösért! Én elmentem a vásárba az arámért, a kedvesemért, Valentinokor!*

– Milyen kifinomult! – forgatta a szemét Shelby, de legalább felismerte a férfi akcentusát: – Tehát a jó öreg Angliában vagyunk!

– És, szerintem, épp Valentin-napkor!

– Szenzációs! Akkor hát a következő huszonnégy órában amúgy igazándiból epekedhetünk és sajnálhatjuk magunkat... méghozzá *középkori módra!* – Shelby a hatás kedvéért széttárta ujjait, és úgy rázta a kezeit, mint a pomponlányok, de Miles túlságosan el volt foglalva a mellettük elhaladó, kezdetleges kocsni megfigyelésével ahhoz, hogy ezt észrevegye.

A lovak felemás, kék és fehér gyeplővel és zablával voltak felszereselve. Kilátszott a bordájuk. A férfi egyedül ült a korhadt bakon. A szekeret, ami alig volt nagyobb, mint egy furgon platója, vastag, fehér ponyva óvta. Shelby nem látta, mit szállít a férfi a városba, de bármi volt is az, jó nehéz lehetett, mert a lovak a fagyos idő ellenére megizzadtak, és a kocsni deszkái nyögve hajoltak meg a teher alatt, ahogy a fallal körülkerített város felé hajtott.

– Követnünk kellene! – vélte Miles.

– De minek? – rándult meg Shelby ajka. – Te is szerezni akarsz magadnak egy csinos kis bögyöst?

– Én inkább egy ismerőst „szereznék”, akinek a Derengőjét felhasználhatnánk arra, hogy végre hazajuttasson bennünket! Már nem is hiányzik a szájfény? – választotta szét Shelby ajkait a hüvelykujjával, aki az érintésétől nyomban megkukult. – A városban nagyobb esélyünk van arra, hogy összefussunk egy anygallal!

A szekér kerekei rettenetesen nyikorogtak, miközben hol a keréknyomon, hol amellettt dőcögött a sárban. A kocsni jobbra-balra düllöngélt, és nemsokára elég közel ért ahhoz, hogy Shelby kivehesse a medvebőr mellényéhez hasonlatosan sűrű, bozontos fekete szakállát. A férfi hangja megbicsaklott a *Valentinkor* szó legutolsó, magasan elnyújtott szótagján, vett is egy nagy levegőt, mielőtt újból rázendített. Aztán egyszer csak abbahagyta a dalolást.

– Hát, ez meg mi? – horkant fel.

Amikor durván megrántotta a lovak kantárszárát, hogy lelassítsa őket, Shelby láthatta, hogy a két keze milyen repedezett és vörös a hidegtől. A csontsovány állatok felnyerítettek, és épp Miles feltűnő, kék baseballsapkája előtt torpantak meg.

– Ne, ne, ne! – mormolta Shelby nagyon halkán.

Miles arcából kifutott a vér.

A férfi nehézkesen lekecmergett a bakról, csizmás lába a cuppanós sárban landolt. Miles sapkája felé sétált, majd újabb horkantás kíséretében lehajolt, és egy szempillantás alatt felmarkolta. Shelby hallotta, hogy Miles nagyot nyel. A férfi gyorsan beletörölte a sapkát a már eleve mocskos nadrágjába, amitől az félig-meddig tiszta is lett, majd szó nélkül sarkon fordult, visszakapaszkodott a kocsi bakjára, és a sapkát a ponyva alá gyömöszölte.

Shelby végignézett magán, a zöld kapucnis pulcsiján, és elképzelve, vajon mit lépne ez a szerencsétlen ember, ha a fa mögül elé toppanna ezekben a fura, futurisztikus ruhákban, és visszakövetelné a zsákmányt. Nem nyugtatta meg a gondolat.

Míg Shelby totojázott, a férfi megrántotta a kantárszárát, és a kocsi ismét gurulni kezdett a város felé, mialatt gazdája immár tizenkettedszer gyűjtött hamisan a nótájára.

Újabb dolog, amit Shelby szúrt el.

– Ó, Miles! Úgy sajnálom!

– Most kénytelenek leszünk követni! – jegyezte meg Miles egy kissé elszontyolodva.

– Tényleg? – kérdezett vissza Shelby. – Hisz csak egy sapka!

Ekkor azonban a tekintete találkozott Milesével. Még mindig nem szokta meg, hogy látja az arcát. Miles vonásai, amiket Shelby valaha olyan babaszerűnek talált, most erőteljesebbnek, markánsabbnak tűntek, a szemében pedig új keletű élénkség vibrált. A fiú

lógó orra láttán Shelby megállapította, hogy számára valóban nem csak „egy sapkáról” van szó. Azt nem tudhatta, hogy különleges emléket idéz-e fel benne, vagy csupán a szerencsét hozó kabalája, de bármit megtett volna, hogy jobb kedvre derítse.

– Oké! – nyögte ki. – Menjünk, és szerezzük vissza!

Még mielőtt Shelby észbe kapott volna, Miles máris megragadta a kezét. Erősnek, magabiztosnak tetszett, meg egy kicsit ösztönösnek... és már rángatta is Shelbyt az út felé.

– Gyerünk!

Shelby egy pillanatig ellenállt, de aztán félénk pillantása Milesra rebbent, belenézett azokba az elképesztő, örületesen kék szemekbe, és érezte, ahogy lassan felkorbácsolódik benne a szenvedély. Már futott is vele a hófoltokkal tarkított középkori úton, a téli álmukat alvó termőföldek mellett, melyeket ugyanaz a csillogó fehér lepel takart, ami a környező fákat is bevonta, és itt-ott a sáros földutat is eltakarta. Egy fallal körülvett város felé tartottak, melynek magasba törő fekete templomtornyát messziről ki lehetett venni. A szűk kis városkapu mindkét oldalán árok húzódott. Kéz a kézben, pirosuló orcával és kicserepedett ajakkal futottak, és bár Shelby képtelen lett volna szavakba önteni az okát... kacagtak, de olyan erősen, hogy majdnem elfeledkezett arról, mire készülnek. Ekkor azonban Miles rákiáltott, hogy ugorjon, amitől Shelby egyszeriben felocsúdott.

Egy pillanatig úgy érezte, szinte repül.

A kochsi hátulja göcsörtös fából készült, és a ponyva alól kilógó rész alig volt szélesebb annál, hogy az ember megvethesse a lábát rajta. Kész szerencse, hogy sikerült fent maradniuk... egy pillanatra. Mert a kochsi hirtelen kizökkent a kerékvágásból, hevesen meg rázkódott, és Miles megcsúszott, Shelby pedig elvesztette a fogást a vízhatlan ponyván. Lecsúsztak róla az ujjai, hadonászni kezdett

a levegőben, majd mindketten hátraestek. Egyenesen a sárba poty-
tyantak.

Platty!

Shelby felnyögött. Lüktetett a mellkasa. Kitörölte a hideg sarat a szeméből, ki is köpött egy jó adagot a kétes tisztaságú anyagból. Felnézett, látta, ahogy a távolodó kocsi mérete egyre csökken. Miles sapkájának lóttak.

– Jól vagy? – kérdezte a fiút.

Miles a pólójába törölte az arcát.

– Ja! És te?

Shelby biccentett, Miles elmosolyodott.

– Na, mutasd, milyen képet váгна Francesca, ha tudná, merre járunk!

Miles ugyan láthatóan kedélyeskedni próbált, de Shelby sejtette, hogy igazából nagyon el lehet keseredve. Eleget tett a kérésének. Shelby imádta utánozni méltóságteljes, Shoreline-beli tanárukat. Kigurult a pocsolyából, felkönyökölt, kidüllesztette a mellkasát és jól felhúzta az orrát.

– Feltételezem, tagadjátok, hogy szándékosan gyalázzátok meg a Shoreline nemes hagyományát. Még a gondolatától is *irtózom* annak, hogy elképzeljem, mit szól majd a drááágalátos igazgatótanács! És azt mondtam már, hogy az egyik Derengő szélébe bele is tört egy körmöm, miközben próbáltam a nyomotokra bukkanni?

– Ugyan, Frankie! – szölt Miles elmélyített hangon, hogy a lehető legjobban utánozhassa Stevent, Francesca laza, démon férjurát, miközben felsegítette Shelbyt a sárból. – Felesleges így keménykedni a két Nefilimmel! Egy vécépucolással töltött szemeszter alatt majd megtanulják a leckét! Meg aztán, végül is, nemes szándékból követék el ezt a kis hibát.

Nemes szándék. Megtalálni Luce-t.

Shelby nyelt egyet. Hirtelen elszomorodott. Ők hárman egy csapat voltak, és a csapat mindig összetart.

– *Nem* adtuk fel! Mindent megtettünk, hogy megtaláljuk – jegyezte meg szelíden Miles. – De hallottad, mit mondott Daniel! Ő az egyetlen, aki megtalálhatja!

– És, szerinted, már megtalálta?

– Remélem! Azt ígérte, de...

– De mi? – vágott közbe Shelby.

Miles várt egy kicsit.

– Luce eléggé dühös volt, amikor faképnél hagyott bennünket ott a hátsó udvarban. Remélem, ha Daniel rábukkan, megbocsát neki!

Shelby a sártól maszatos Milesra bámult. Tudta, egykor *mennyi-re* törődött a fiú Luce-szal. Shelby még soha *hasonlót* sem érzett senkivel kapcsolatban. Ami azt illeti, ő mindig is a lehető legrosszabb fiúkba zúgott bele. *Phil?* Ugyan már! Mondjuk, ha nem esik bele, a Kiválasztottak nem bukkanak Luce nyomára, aki nem ugrik fejest a Derengőbe, ő pedig most nem rostokolna itt Milesszal! Nyakig sárosan.

Valójában persze nem is erről volt szó. Shelby azon morfondírozott, hogy Miles miért nem keseredett el jobban, amiért Luce valaki másba szerelmes. Mert látszólag nem bukott ki annyira. Miles már csak ilyen.

– Meg fog neki bocsátani! – mondta végül Shelby. – Ha engem valaki annyira szeretne, hogy több évezreden is átvergődne csak azért, hogy megtaláljon, én biztosan túltenném magam egy kis sérődésen!

– Ó, csak ennyi kéne? – bökte oldalba Miles.

Shelby visszakézből hasba ütötte. Így húzták egymást az anyjával is, akár a legjobb barátok, vagy mi. Viszont Shelby általában sokkal visszafogottabb volt a kis családján kívül állókkal. Na, ez elég furcsa.

– Hé! – szakította félbe Miles a gondolatmenetét. – Jelenleg arra kell összpontosítanunk, hogy eljussunk a városba, ott találjunk egy angyalt, aki segíthet hazajutnunk!

Meg közben szerezzük vissza azt a sapkát, tette hozzá Shelby gondolatban, miközben Milesszal együtt futásnak eredt a város felé tartó kocsi nyomában loholva.

*

A kocsmá a városfaltól úgy másfél kilométerre állt – elhagyatott építmény egy kiterjedt szántóföld közepén. Kicsi, faszervezetű épület volt, viharvert cégér himbálózott az ajtaja fölött. Nagy söröshordók sorakoztak a külső falának döntve.

A városba vezető kanyargós utat pocsolyák és olvadó hófolatok tették latyakossá. Shelby és Miles kopasz fák mellett baktatott. Nemigen volt mit megcsodálni a tájban. Még a kocsit is szem elől veszítették, mert Shelbynek szűrni kezdett az oldala, és lassítaniuk kellett. Ám váratlanul újra megpillantották. A kocsmá előtt várakozott.

– Ott az emberünk! – suttogta Shelby. – Valószínűleg megállt egy italra. Szívás! Csak visszavesszük azt a sapkát, és már húzunk is innen!

Miles bólintott, majd óvatosan megkerülte a kocsi hátulját, és kilesett mögüle. Shelby is látta a szőrmemellényes férfit a bejáratnál, és a szíve nagyot dobbant. Azt nem hallotta, mit mond, de azt kivette, hogy büszkén mutogatja Miles sapkáját a kocsmárosnak, mintha az ritka drágakő lenne.

– Ó! – jegyezte meg Miles elkéseredve, de aztán kihúzta magát.
– Tudod, mit? Szerzek másikat! Bárhol kapok ilyet Kaliforniában.

– Aha, oké! – ütötte meg Shelby a kocsis vászonponyváját csalódottan.

A csapástól egy pillanatra fellibbent a ponyva sarka, és Shelby egy rakás dobozt vett észre alatta.

– Hm – dugta a fejét a ponyva alá.

Hűvös volt és bűz terjengett a ponyva alatt. Mindenfélével tele volt pakolva. Alvó gyöngytyúkokkal teli fakalitkák, súlyos, valószínűleg takarmánnyal tömött zsákok, egy vasszerszámokkal teli jutaszák és temérdek faláda. Shelby próbálta felnyitni az egyik láda fedelét, de az nem engedett.

– Mit csinálsz? – érdeklődött Miles.

Shelby szája félmosolyra görbült.

– Van egy ötletem! – A szerszámos zsákból előhúzott egy feszítővasat, és felfeszítette a hozzá legközelebb lévő doboz fedelét. – Igen!!! Ezt nevezem én főnyereménynek!

– Shelby?

– A városban nem keltenének igazán jó benyomást a ruháink – pöckölte meg a kapucnis pulcsija zsebét a hatás kedvéért. – Nem gondolod?

A dobozban talált pár egyszerű, kifakult és elhasznált rongyot, amikből a kocsis családja talán már kinőhetett. Ezeket a gyöngyszemeket aztán Miles felé dobálta, aki nem győzte elkapdosni őket. Nemsokára egy halványzöld, harangujjas, közepén arany berakással díszített hosszú vászonruha, egy pár citromsárga harisnya és az apácafejdíszre emlékeztető, szürkésbarna főkötő lapult Miles kezében.

– Na, és *te* mit veszel fel? – viccelődött vele Miles.

Shelby áttúrt még vagy fél tucat pokrócokkal, görbe szögekkel és sima kövekkel teli ládát, mire talált végre valamit, ami Milesnak megfelelt: egy súlyos, gyapjúból készített, egyszerű, kék ruhát. Ez legalább melegen tartja ebben a csapongó, hideg szélben, és elég hosszú, hogy eltakarja a Nike cipőjét. Fura módon az is átsuhant Schelby agyán, hogy a színe tökéletesen illik a szeméhez.

Shelby kicipzározta a zöld kapucnis pulcsiját, és a kocsí hátuljába hajította. Tiszta libabőr lett a karja, miközben a farmerje és az ujjatlan pólója fölé rángatta a szélben lebegő ruhát.

Miles továbbra is erősen hezitált.

– Szar érzés ellopni olyasmit, amit ez a fickó valószínűleg eladni visz a városba! – sutyorogta.

– Karma, Miles! Ilyen az élet! Ő meg a sapkádát lopta el!

– Nem, ez így nem igaz! Ő *találta* azt a sapkát! Mi van, ha egy éhező családról kell gondoskodnia?

Shelby halkán füttyentett.

– Te aztán egy napot sem húznál ki, haver, ha lejjebb csúsznál! – vont a vállát. – Hacsak nem lennék ott, hogy a gondodat viseljem! Nézd, végül is adunk ezek helyett a cuccok helyett mást a világmindenségnek, úgyhogy valahol megmarad az egyensúly! Tesék, itt van például a zöld pulcsim... – azzal bedobta a zöld kapucnis pulcsit a ládába. – Ki tudja, talán a kapucni lesz a következő szezon menő darabja a bonctermekekben, vagy mi a csudával szórakoznak errefelé az emberek!

Miles megadóan Shelby feje fölé emelte a szürkésbarna főkötőt, de az nem ment rá Shelby lófarkára, ezért Miles kirángatta a copfját összetartó gumit. Shelby szőke haja a vállára omlott, amitől a lány azonnal zavarba jött. Kezelhetetlen a haja, egy szörnyű lobonc,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

soha nem hordta leengedve! Miles tekintete viszont felcsillant, amikor a főköttöt Shelby fejére helyezte.

– Milady? – nyújtotta ki a kezét udvariasan. – Kitüntet azzal, hogy elkísérhetem abba az igen tetszetős városba?

Ha Luce velük lett volna, Shelby tudta volna, hogyan vágjon vissza. Vagy ha abban az időben lennének, amikor ők hárman még egyszerű jó barátok voltak, és az élet nem sodorta őket ilyen megszire egymástól. Akkor Luce egy veszélyben lévő bájos, tartózkodó hölgy hangszínét majmolva, játékosan a megmentőjének, csillogó páncélú lovagjának vagy efféle marhaságnak nevezné Milest, amihez Shelby valami szarkasztikus megjegyzést fűzne. És persze kitörne belőlük a nevetés, és feloldódna az a furcsa feszültség, amit Shelby most a vállában érzett. Meg a szorítás a mellkasában... az is alábbhagyna. Megint minden normálisan működne, a világ kerek lenne.

De ketten voltak, Shelby és Miles.

Együtt. Egyedül.

Arccal a fekete kőfal felé fordultak, ami a város magasabb központi részét ölelte körül. A nyurga kőtorony vaspóznáin sötétsárga zászlók lengedeztek. A levegőben faszén és penészes szalma szaga terjengett. A falakon belülről muzsikaszó hallatszott... talán egy lant és puha borítású dobok hangja. És Shelby abban reménykedett, hogy odabenn valahol találnak egy angyalt, akinek a Derengője visszarepítheti őket a jelenbe, ahova tartoztak.

Miles – nyújtva maradt kézzel – még mindig Shelbyt bámulta, és láthatóan fogalma sem volt róla, mennyire mélykék a tekintete. Shelby mély lélegzetet vett, és a kezét finoman a Mileséba csúsztatta. Miles kissé megszorította, és megindultak a város felé.